

Luku 1

”**M**arcus! Marcus!” Ääni leijui unenpöperön läpi kohti Marcuksen päätä, mutta upposi hänen tajuntaansa kunnolla vasta kovana huutona. ”**MARCUS!**”

Marcus ponnahti istumaan vuoteessaan. Äiti seiso i vuoteen vierellä ärtynyt ilme kasvoiltaan. ”Viimeinkin!” äiti puuskahti ja nosti käntensä korkealle. ”Tiedätkö edes, kuinka pahasti olet myöhästynyt koulusta?”

Marcus vilkaksi herätyskelloaan ja älähti. Se näytti jo kahdeksaa. Hän oli valvonut illalla myöhään tutkiessaan tapausta, selannut muistiinpanojaan kerran toisensa jälkeen ja toivonut, että jostakin löytyisi jotakin, *mitä tahansa*, joka olisi jäänyt häneltä huoma-

matta. Hän oli jopa nukahtanut kasvot vasten auki jäänyttä muistikirjaa, joka oli nyt **kuolan tahrina**.

”Anteeksi, äiti”, Marcus voihkaisi samalla, kun hyppäsi sängystä ja alkoi pakata reppuaan kiireen vimmallalla.

”Eikö sinulla pitänyt olla tänään jokin juttu aamupalalla, niiden etsiväystäviesi kanssa?” Marcus kuuli äidin huhuilevan perään, kun hän kiiruhti pukeutumaan.

”**Joo!**” Marcus huusi takaisin. ”Siksi en saa myöhästyä!” Tämänpäiväinen kokous oli heidän viimeinen tilaisuutensa ratkaista tämä arvoitus. Jos he möhläisivät tänään, luvassa olisi taas uusi epäonnistunut tapaus.

Marcus pussasi äitiä poskelle, kipitti ulos asunnon ovesta ja loikki raput alas kaksi porrasta kerrallaan. Hän vilkuili kelloaan pinkoessaan vuokrakasarmilta kohti koulua.

Kymmenen minuutin kuluttua hän harppoi Rutherfordin yläkoulun ruokalaan raskaasti huohottaen. Heti ovella häntä pelmahti vastaan naurunpuuska isosta ryhmästä, joka parveili Monopoly-pelin ympärillä. Hetken hänen teki mieli mennä mukaan, mutta sitten hän pudisti päätään. Hän ei saisi myöhästyä tästä kokouksesta.

Hänen kaksi parasta kaveriaan Oyin ja Patrick nostivat hänelle peukat pystyyn, kun hän kulki heidän ohitse. Marcus virnisti takaisin. Totta kai hekin tiesivät kokouksesta – Marcus ei ollut moneen päivään muusta puhunutkaan.

Musiikinopettaja herra Anderson valvoi aamupalaa sinä aamuna, ja kun Marcus käveli hänen ohitse, opettaja nyökkäsi ystävällisesti siniset silmät kirkkaina ja valppaina. Marcus vastasi tervehdykseen sanomalla: ”Hei, opettaja.”

Marcus meni ruokasalin perälle, ilmastointilaitteen alla olevaan pöytään. Se oli täydellinen paikka yksityisille keskusteluille – sopivasti opettajien kuulomatkan ulkopuolella, ja ilmastoinnin melu tarkoitti, että toisten koululaisten oli vaikea kuulla, mistä he puhuivat.

Paikalla oli jo kolme muuta – Stacey, Lise ja Asim, kaikki **Aamupalaetsivien** jäseniä. Marcus istuutui Asimin viereen, ja samalla Lise työnsi hänen eteensä lautasellisen vasta voideltuja paahtoleipiä ja mukillisen appelsiinimehua.

”Kiitos, Lise”, Marcus sanoi kiitollisena. Hän näki keittiön luona kokonaisen paahtoleipäpinon, jota ruokalan työntekijät kasasivat jatkuvasti korkeammaksi. Oppilaita seisoi vielä jonossa, he nauroivat ja juttelivat odottaessaan ruokaansa. Hänen ystävänsä olivat tainneet tulla ajoissa varmistaakseen, että siivuja riitti Marcuksellekin.

”Ole hyvä”, Lise sanoi ja väläytti hänelle leveän hammashymynsä. Hän työnsi korvan taakse vaaleat hiuksensa, jotka oli ajettu toiselta sivulta sängelle. Silmät säteilivät paksujen lasien takana.

”Hei, Marcus”, joku mumisi Marcuksen oikealla puolella. Asimilla oli nappikuulokkeet syvällä korvissaan. Tummat hiukset roikkuivat kahden keskittyneesti tuijottavan silmän edessä, kun hän hahmotteli huolellisesti jotakin paperinpalalle.

”Eikä hetkeäkään liian aikaisin! Aloin jo olla huolissani, että tämä jäisi sinulta väliin – halusin sinun kuulevan tonttuteoriani ennen kuin menemme tapaamaan Gabea.” Marcus kohotti katseensa paahtoleivästä silmäilläkseen Stacey Tota, Aamupalaetsivien pelotonta johtajaa.

